

POTOVANJE: AZURNA OBALA - PROVANSA - LIGURIJA

Pot: Lom – Vrtojba - štelplac ob avtocesti (AC) pri Vicenzi - Savona - Andora - San Remo - Monako - Nica - Cannes - St. Tropez – Grasse – Castellane - kanjon Verdon - Moustiers Ste. Marie – Digne - Savines Les Lac – Briancon - prelaz Montgenevre – italijansko francoska meja – Cesana – Sestriere – Torino – Milano – Monza – Sirmione ob Gardskem jezeru – Gradež - domov. Prevozili smo 2.500 km.

Lepo vreme smo si pravočasno naročili in na pot odšli 23.04.2004. Bilo nas je sedem ljudi in en kuža (kužika) v treh avtodomih (AD).

Dobili smo se na Lomu 23.4.04 ob 18.30 in prvič prespali ob avtocesti - štelplac pri Vicenzi.

Zjutraj smo nadaljevali po AC do Savone in nato po obalni cesti ob Azurni obali. Ustavili smo se v mestu Andora. To ni tista državica v Pirenejih, ampak lepo in zanimivo turistično mesto ob sredozemski obali v Italiji. Prespali smo tik ob morju, praktično na plaži. Vstopnine še ni bilo. Zbralo se nas je kakih deset AD iz različnih držav.

Naslednji dan smo nadaljevali proti San Remu. Na poti so nas impresirale mogočne zgradbe mesta Imperia. Žal se nismo ustavljali, čeprav bi bilo zanimivo videti mesto bolj od blizu. V San Remu smo parkirali in prespali na parkingu Il Cammino (cena: 5 EURO-v/AD/noč). Vreme je bilo sončno, vendar je ob obali kar precej pihalo. Parking se nahaja na koncu mesta, če greš proti Franciji. Tu smo srečali Gorana z družino. Popoldan in zvečer smo si to znamenito mesto cvetja tudi ogledali. Seveda igralnice nismo smeli izpustiti. Ker je bila polno zasedena, mi pa jih tudi nismo hoteli povsem osušiti, smo rajši šli pohajkovat po mestu. Središče je zelo urejeno in čisto, obrobje mesta pa malo manj.

Zjutraj (ni bilo kdo ve kako zgodaj – ob 9. uri) smo pot nadaljevali skozi obalne kraje proti Franciji. Italijansko francosko mejo smo prestopili v Ventimiglii in le tabla z oznako države Francije nas je obvestila, da smo že v tej državi. Vidi se sicer še ostanki obmejnih stavb.

Še dopoldne smo se ustavili na cesti nad Monakom, si ga ogledovali in fotografirali ter razmišljali kaj narediti. Ali se peljati v mesto in najti kakšno parkirišče, ali iti naprej, nekje parkirati in se vrniti v Monako s kakim drugim prevoznim sredstvom. Mesto je namreč na strmini. Lahko našim sopotnikom, ki so imeli s sabo skuterje. Midva reveža pa z bicikli. Odločili smo, da gremo v mesto in parkiramo v eni od parkirnih hiš (cena: 8 EURO-v/uro). Za naslednje ure parkiranja so cene nekaj nižje. Dogovorili smo se, da se ob določeni uri dobimo na pečini pri topu ob Grimaldijevi palači. Najini sopotniki so se »zbasali« na skuterje in hajd na ogled. Midva pa pot pod noge. Po mojem mnenju (Miha še danes ne misli tako) se s kolesi ne bi mogla ne vem kam peljati, ker je vse v bregu, zato sva šla peš. V mestu sva total izgubila orientacijo in šla ravno v nasprotni smeri od palače. Še dobro, da Francozi (vsaj mlajši) kar dobro govorijo angleško, pa če se pohvalim, malo še tudi jaz francosko, da sva končno izvedela za pravo smer. Bila sva že kar zmatrana, čeprav se je možno vzpeti proti griču s tekočimi stopnicami. Končno sva naletela tudi na dvigalo in vsa srečno sva vstopila za drugimi, ki so nanj že čakali prej. Na, hvala Bogu, sedaj se bomo pa vzpeli na naslednji plato, ki bo precej bližje palači. Boš vraga, kaj na vrh, navzdol smo šli. Ampak midva tega nisva ugotovila takoj. Šele ko sva spet prehodila enih 400 m in ugotavljala, da so si ti platoji nekam zelo podobni, sva, ko sva zagledala istega človeka sedeti pri istem kipu medveda, vedela, da sva tam že malo prej hodila. Kaj sva hotela. Le naprej, če hočeva priti do topa in videti tudi palačo. Spet sva prišla do tistega dvigala, ki vozi samo navzdol. Ognila sva se mu in nadaljevala pot okrog skale po poti proti vrhu griča. Proti koncu »vzpona« je lepa pešpot, kjer bi bicikel morala potiskati. Končno sva, zmatrana kot le kaj, prispela na vrh – k palači. Zagledala sva tudi top s kupom topovskih krogel in bila vesela, da ga ne bo treba iskati. Po nekaj metrih sprehoda po prostoru pred palačo sva naletela na še več topov s kupom krogel. Le katerega je mislil Marko, ko je rekel, da se dobimo pri topu s kupom krogel? Ta problem bomo reševali kasneje sva si mislila. Ogledovala sva si državo-mesto in sam Monte Carlo s palačo Grimaldi, cerkev, muzej Grimaldijev in drugo. Mestece Monte Carlo je zelo lepo in staro. Kneza in drugih družinskih članov nisva videla v živo. Občudovala pa sva menjavo straže in korakanje stražarjev pred palačo. Turistov je bilo že kar precej. In kako smo se našli vsi skupaj? Čisto preprosto, kar zagledali smo se in niti pri topu to ni bilo. Tudi ostali so pri poti do palače doživeli razne peripetije. Važno opozorilo za tiste, ki imate skuterje: po Monaku se na 50 ccm motorju sme voziti le en človek. Ne vem ali to velja tudi za Francijo. V mestu smo se zadržali ca 4 ure.

Isti dan smo nadaljevali proti Nici. Iz ceste, ki se spušča v mesto je videti lepa, vendar pa je velika in zabasana s prometom. Tako se nismo ustavljali. Nadaljevali smo proti Cannesu, kjer se zaradi gneče prav tako nismo ustavljali, ampak smo se po polzevo premikali po obalni cesti (La Croisette) in skozi okno opazovali okolico, ki je lepa in urejena.

Peljali smo se naprej in prespali na parkingu ob neki plaži blizu kraja Miramar. Tam je bil že en AD. Potem sta se nam pridružila še dva in pozno ponoči še en osebni avto iz Poljske. Na tem parkingu sem popravljal hladilnik-plin in ga za silo

uredil.

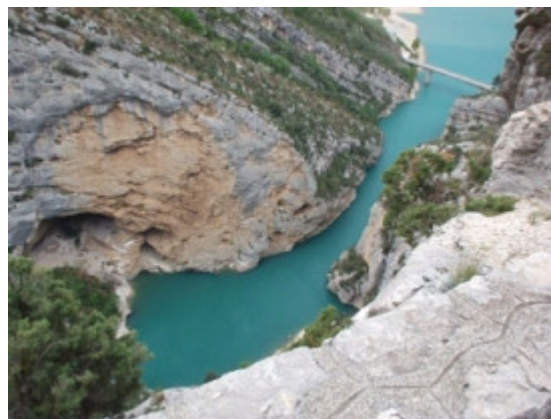
Drugo jutro smo se zbudili v spet prekrasen dan. Popoldan smo prispeli v St. Tropez. Parkirali smo na obrobju mesta in si ogledali zgradbo 'Gendarmerie nationale' (znana iz filma 'Žandar iz St. Tropeza', ki ga je igral Louis de Funes). Na tržnici smo nekaj malega kupili in še kar drago plačali, stari del mesta je zanimiv in niti ne kdo ve kako urejen. V pristanišču so se zibale velike in še večje jahte, mi pa smo pasli zijala in čakali, da se bo prikazala kaka zvezda (pa ne tista z neba). Nismo imeli sreče. Za en capucino sem plačala 5 EURO-v. Po isti cesti smo se iz St. Tropeza vrnili nekaj km do lepega in velikega kampa Camp D'Azur, ki je na nasprotni strani zaliva in preko zaliva gledali nočni St. Tropez. Plačilo kampa ca 26 EURO-v z elektriko.

Naslednje jutro, ki je bilo spet nekoliko vetrovno, smo startali ob 10. uri in nadaljevali pot proti Ste. Maxine in naprej do mesta Grasse, ki je center francoske parfumske industrije. Tu smo si ogledali eno od parfumerij in pijani od raznih dišav zapravili kar nekaj denarja. Ja, iz Francije pa res ne moremo priti brez kakega parfuma ali kake druge dišave. Le da enaka roba v mestnih trgovinah stane več kot pol manj. Pot smo nadaljevali do mesta Castellane. Ogledali smo si mesto in prespali pod visoko pečino, spet v družbi večih AD.

Zjutraj smo se napotili skozi največji kanjon v Evropi imenovan Verdon. Tudi to ni za zamuditi. Med potjo smo se ustavili in si ogledali mesto Moustiers Ste. Marie. Visoko v pečinah nad mestom je kapela, kamor nismo rinili. Preko Provansalskih Alp smo pot nadaljevali skozi Digne do Savines Le Lac. Malo mestece z najcenejšo nafto na tej poti. Prespali smo na parkirišču pred mestom in seveda natočili nafto.

Naslednje jutro smo se zbudili v dežju in se odpeljali proti Brianconu. Na poti smo opazili zanimiv slap in ker je bila lepa asfaltna, toda zelo strma cesta, smo se zapeljali v vas pri slapu. Ni nam bilo žal. Imeli smo zelo lep razgled na dolino. Briancon je po navedbi ADAC-a najvišje ležeče staro mesto v Evropi (1300 m n.m.). Stari del je zelo zanimiv. Čeprav je turistično mesto, ni zgled urejenosti in čistoče. V bližnji okolici je veliko smučišč. Pri odhodu smo na nekem delu iz AD opazili atraktiven zelo visok most, žal ga nismo utegnili posneti. Nadaljevali so se vzponi in spusti ceste. Prečkali smo nekdanjo mejo med Francijo in Italijo ter se povzpeli v Sestriere (2037 m n.m.), kjer bodo leta 2006 zimske OI. Prejšnjo noč je tu padel sneg in so ga orali. Na koncu mesta ima štelplac za AD. Ogromni hoteli in brezdušna naselbina. Prebivalcev je v mrtvi sezoni komaj za vzorec. Pozimi je pa tu 'turizma na tone'.

Ker je bilo kar hladno in megleno, smo se hitro pobrali v dolino in po AC nadaljevali mimo Torina in Milana do Monze. Ni je lahko najti, še predvsem ne ponoči. Naš čelni je na črpalki našel človeka, ki nas je vodil po nočnih ulicah do obzidja, ki je zaprto z železnimi vrati in za katerimi se skriva poznano dirkališče (avtodrom). Prespali smo na parkingu in se zjutraj, ko je bil spet lep sončen dan, odpeljali skozi vrata, ki jih odprejo ob 7. uri zjutraj in ob 19. uri zvečer zaprejo. Skozi park smo se peljali kakšna dva km do oskrbnega platoja. Vstopnina za ogled avtodroma je 3 EURE na osebo. Ogledali smo si zgradbe, večina je zaklenjena, tribune, štartno mesto in del piste, na kateri so trenirali motoristi. Po naši oceni so popoldan imeli tekmo.

Mi je nismo čakali in smo se po kakih dveh urah odpeljali naprej proti Gardskemu jezeru. Ustavili smo se na južnem delu jezera, kjer je polotok in mesto Sirmione. Promet vozil in ljudi je bil velik (glede na to, da je bil 1. maj, to niti ni bilo čudno) in smo parkirali kar daleč od starega dela mesta, tako da smo pešachi v eno smer ca 2,5 km. Mesto je zelo zanimivo, seveda stari del in polno turistov. Po ogledu (kake 3-4 ure) smo nadaljevali pot po AB in šli v Gradež. To je že kar blizu Trsta. Mislila sem, da je to mala slovenska ribiška vasica, pa sem se grdo uštela. Je kar veliko in zelo urejeno turistično mesto. Iskali smo parking in ker ga nismo našli tam, kjer parkirajo AD, smo pozno popoldan, ko je bilo že manj prometa, parkirali na obali, kjer je dovoljeno le za osebne avtomobile. Čez noč ni bilo problemov, drugo dopoldne pa so nas pregnali policaji. Ker pri obhodu policajev nismo bili vsi ravno tam, bili smo ločeno na ogledu mesta, se tudi posloviti nismo mogli. Policaj je grozil, da bo kaznen, če takoj ne odidemo. Tako sva se z družbo morala raziti brez pozdrava. Pomaknila sva jo proti domu. Domov sva prispela v nedeljo 2.5.2004.

Med potjo smo bili prek SMS kar dobro obveščeni, kje krmari Goran, ki se je po zaslugi TV, upam, uspešno izogibal slabemu vremenu.

Z najinimi sopotniki smo se ponovno srečali sredi maja v Lendavi.

Tako kot drugi, tudi mi ugotavljamo, da časa nikoli ni dovolj. Če bi bil še kak dan, bi si izmislili še kaj in časa bi bilo zopet premalo. Takšna je pač usoda nas popotnikov.

Avtorja prispevka sva oba Vida in Miha, zato je tudi nekaj nesoglasij glede detajlov. Kar tako si spet ne pustiva vzeti svojih vtisov.

S popotovanja je tudi nekaj slik, če koga zanima naj jih sname [tule](#).